

تصویب نهایی اسارت نامه ۲۵ ساله ایران

قسمت هفتم^۱

امیر فیض - حقوقدان

آخرین قسمت از ادعا نامه شورای نگهبان که با علامت (د) در تحریر قبل مشخص شده این است:

یکی از مقام های خارجی گفت: (۱) هروقت بخواهیم میتوانیم تحریم هارابازگردانیم. ماهم هر زمان که بخواهیم از اقدامات داوطلبانه خود داری کنیم. (۲)

(۱) استناد به قول یک مقام خارجی از سوی شورای نگهبان که بهر حال یک مقام مذهبی اسلام تشیع است، بسیار حیرت آور و بحث انگیز است در فرهنگ حقوقی اسلام، استناد به قول پیامبر و ائمه (تشیع) از مدارک و ماخذ قابل قبول است ولی ابا و هرگز موردی دیده نشده که حکم یک مرجع اسلامی، آنهم در مقام شورای نگهبان اسلام استناد به قول مقام خارجی در اثبات مورد باشد. معنای عزت اسلامی که تکیه گاه اظهارات سید علی است همین است که ملاحظه میشود؟؟!

از آخوند جنتی رئیس شورای نگهبان این حرکات و دردی وری ها عجیب نیست؛ یادتان هست هنگامیکه مسئله خشکسالی و کم آبی در ایران موضوع روز بود گفت: «برای ما یک مشت آب برای وضو گرفتن کافی است».

آری سرنوشت حقوقی و قانونی ایران مترقی و زنده بدست این چنین اشغالهای به نابودی و فنا کشیده شده است.

در بیانیه شورای نگهبان (در تحریر ششم) آمده است که «شورای نگهبان به خود برجام وارد نشده

^۱ - یخش نخست و دوم، سوم و ضمیمه سوم.... را به ترتیب در اینجا بخوانید:

<http://1400years.org/AmirFeyz/TasvibeEsaratNameh25Saleh-1-AmirFeyz-16Oct2015.pdf>

<http://1400years.org/AmirFeyz/TasvibeEsaratNameh25Saleh-2-AmirFeyz-19Oct2015.pdf>

<http://1400years.org/AmirFeyz/TasvibeEsaratNameh25Saleh-3-AmirFeyz-22Oct2015.pdf>

<http://1400years.org/AmirFeyz/TasvibeEsaratNameh25Saleh-Anex3-AmirFeyz-27Oct2015.pdf>

<http://1400years.org/AmirFeyz/TasvibeEsaratNameh25Saleh-5-AmirFeyz-29Oct2015.pdf>

<http://1400years.org/AmirFeyz/TasvibeEsaratNameh25Saleh-6-AmirFeyz-31Oct2015.pdf>

<http://1400years.org/AmirFeyz/TasvibeEsaratNameh25Saleh-7-AmirFeyz-02Nov2015.pdf>

است که اگر شورای نگهبان آنطور که مدعی است وارد متن برجام نشده است چگونه به قول یک مقام خارجی استناد کرده و آنرا در عرض قول و روایت امامان و پیامبر گرفته است.

(۲) خودداری از اقدامات داوطلبانه:

قول خارجی که شورای نگهبان به آن استناد کرده قول و حرف خارجی نیست صراحت برجام - توافق ژنو و موافقت نامه وین و حتی قطعنامه شماره ۲۲۳۱ شورای امنیت است و این موضوع عیان، در تمام گزارشات باراک اوباما به کنگره بارها تکرار شده است و اساسا بعنوان یک حق مسلم ۵+۱ شناخته شده و به امضای نمایندگان ایران رسیده و از سوی ولی فقیه هم بطور ضمنی تنفیذ گردیده است.

توضیح = نظریه اینکه در بیانیه های پایانی کنفرانس ژنو و نیز لوزان و وین هیچکام به نسخ و بی اعتبار شدن بیانیه قبلی اشاره نشده است بنابراین تمامی مراتب مذکوره در توافق های ژنو، لوزان و وین قابل اعتبار است (پایان حاشیه).

عین مبنای حق ۵+۱ مبنی بر بازگرداندن تحریم ها به اینجا آورده میشود تا به ببینیم که تعادل فکری شورای نگهبان در برابردانستن حق ایران و ۵+۱ تا چه حد غیر معقول است.

در ارزی آن و به عنوان بخشی از این گام اولیه، گروه ۵+۱ لغو تحریم های موقت، هدفمند و بازگشت پذیری رابه ایران **ارایه میدهد (۱)** ساختار لغو این تحریم ها طوری است که بخش اعظم رژیم تحریم ها از جمله ساختار تحریم های کلیدی نفت، بانکداری و مالی بجای خود باقی میماند (۲). گروه ۵+۱ به اعمال شدید تحریم ها ادامه خواهد داد، اگر ایران به تعهداتش عمل نکند، مالغو تحریم های محدود را لغو خواهیم کرد و تحریم های اضافی هم بر ایران اعمال خواهیم کرد. (۳)

(۱) فراز یک یعنی کلیه تحریم هائی که در توافقنامه ها در جریان لغو قرار خواهد گرفت بازگشت پذیرند.

(۲) برای اینکه سوء تعبیر نشود که شده، توافق نامه ژنو اضافه کرده که تحریم های نفت و بانکداری

بجای خود باقی میماند یعنی شامل تحریم های که لغو موقت و بازگشت پذیری دارد و از سوی

۵+۱ به ایران در ارزی تعهدات ایران پیشنهاد شده نمیشود.

(۳) قسمت آخر ماده مزبور در واقع ضمانت اجرای تعهد ایران است که اگر ایران به تعهداتش عمل

نکند طرف توافق نامه همان تحریم های محدودی را که به ایران داده، لغو آنرا بر میدارند و تحریم

های اضافی هم تحمیل ایران خواهند کرد.

بدین ترتیب تکلیف خودداری ایران از انجام تعهداتش را توافق نامه ژنو و توافقات بعدی و بالاخره برجام معلوم کرده است، نه یک مقام خارجی. آیا همان توافق نامه ها کوچکترین اشاره ای به واکنش ایران نسبت به عدم اجرای هریک از تعهدات ۵+۱ دارد؟ البته که ندارد.

ممکن است برخی تصور کنند که ایران میتواند به کمیسیون حل اختلافی که در برجام معرفی شده رجوع کند. گرچه در آن کمیسیون هم ایران در اقلیت است و رای آن پیشاپیش دلگرم کننده نخواهد بود ولی آنها ممکن است از این توجه غافل باشند که تعهدات ایران در برجام و توافق ژنو و وین مربوط و مرتبت با قطعنامه های شورای امنیت است که قطعنامه ۲۲۳۱ جایگزین آنها شده است و تعهدات ایران که در برجام ویا سایر توافقنامه های به طرفیت ۵+۱ و ایران تنظیم شده در چارچوب قطعنامه شورای امنیت محدود

ومهارشده است و اعتراض به قطعنامه از سوی ایران که عضویت شورای امنیت را ندارد تنها یک اعتراض اداری محسوب میشود و نمیتواند در مراتب تعهدات و اجرائیات قطعنامه ۲۲۳۱ موثر باشد.

در ماده ۱۴ قطعنامه ۲۲۳۱ آمده است:

>تاکید میکند که کشورهای عضو موظف هستند براساس ماده ۲۵ منشور سازمان ملل متحد تصمیمات شورای امنیت را اجرا کنند.<

یعنی کشوری که عضو سازمان ملل متحد است حق ندارد در مقام اعتراض نسبت به قطعنامه شورای امنیت که جایگزین برجام شده است برآمده و از اجرای آن خودداری کند.

به این ماده از برجام توجه کنید

>قطعنامه شورای امنیت سازمان ملل متحد که برجام را تأیید خواهد کرد، تمام مفاد قطعنامه های قبلی شورای امنیت در خصوص موضوع هسته ای ایران ۱۶۹۶ سال ۲۰۰۶ و ۲۷۳۷ سال ۲۰۰۶، ۱۷۴۷ سال ۲۰۰۷، ۱۸۰۳ سال ۲۰۰۸، ۱۸۳۵ سال ۲۰۰۸، ۱۹۲۹ سال ۲۰۱۰ و ۲۲۲۴ سال ۲۰۱۵ را همزمان با اجرای اقدامات توافق شده مرتبط با هسته ای ایران توسط ایران راستی آزمائی شده توسط آژانس لغو خواهد شد<

یعنی تمام قطعنامه های شورای امنیت به اعتبار برجام و گزارش تائیدی که آژانس بین المللی اتمی خواهد داد لغو میشود. مقصود از توضیح ملاحظه فصل بستگی برجام و قطعنامه ۲۲۳۱ است.

آقای باراک اوباما در سخنرانی پایان مذاکرات گفت: >ما ۲۴ ساعته به تمام تاسیسات هسته ای ایران دسترسی خواهیم داشت. راه دست یابی به تسلیحات هسته ای رابسته ایم این برنامه براساس قطعنامه شورای امنیت دنبال خواهد شد.<

یعنی برجام به معنای اجرای قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت است. یعنی برجام مستند صدور قطعنامه ۲۲۳۱ است مگر اعتراض جمهوری اسلامی به قطعنامه های شورای امنیت در رابطه با تحریم های شورای امنیت موجه تلقی شد و به شورای امنیت رفت که اعتراض به قطعنامه ۲۲۳۱ مقام توجه پیدا کند؟

موضوع قابل توجه اینکه در متن قطعنامه ۲۲۳۱ چندین جا صریحا به تصویب برجام در شورای امنیت سازمان ملل اشاره شده است و دیگر آنکه در فصولی از همان قطعنامه و پیوستهای آن عین عبارات برجام بکار رفته است و اینها در کنار دلایل دیگر امکان جداسازی برجام و قطعنامه ۲۲۳۱ را غیر منطقی میسازد.

همانطور که در تحریرات قبلی بتوضیح رفت. برجام قبل از ارائه به شورای امنیت سندی بود که میتواند در جریان تصویب نهایی دولت ها از جمله ایران با اصلاحاتی روبرو شود ولی سرعت عمل حساب شده آمریکا در ارجاع سریع برجام که هنوز مراحل قانونگرای آن در آمریکا و ایران طی نشده بود حق ورود اصلاحاتی را به برجام مسدود و آن حق را از ایران گرفت. بدین توضیح که بعد از صدور قطعنامه ۲۲۳۱ هرگونه اصلاحاتی که مراحل قانونگزاری کشورهای ۵+۱ و یا ایران در برجام اتخاذ کنند تاثیری در قطعنامه ۲۲۳۱ ندارد.

نتیجه گیری از تصریحات بالا

تصریحات یاد شده که قطعنامه ۲۲۳۱ را محاط بربرجام نشان میدهد و به عبارت دیگر ایران متعهد به اجرای آن قطعنامه شده است مسیر اجرای تعهدات ایران را باید در قطعنامه ۲۲۳۱ جستجو کرد نه برجام

بیان ماموریت ۵+۱

مخمسه ای که آمریکا با ارجاع سریع برجام به شورای امنیت بوجود آورد که مانع اصلاحات مجلس اسلامی دربرجام شد یک دسآورد ممتازی هم ناخواسته برای ایران بوجود آورده است که اهمیت خاص آن اجازه طرح آنرا میدهد.

همانطور که اسناد مذاکرات هسته ای بین ۵+۱ و ایران گویاست کشورهای ۵+۱ که همگی از اعضای دائم شورای امنیت هستند در اجرای قطعنامه های شورای امنیت علیه ایران ماموریت یافتند که در فصل مذاکره، ایران رابه رعایت قطعنامه های شورای امنیت ملتزم سازند و این ماموریت ویا تصمیم شورای امنیت بنابر ماده ۴۱ منشور سازمان اتخاذ گردید.

بنابراین ناگفته پیداست که ماموریت ۵+۱ با ارجاع برجام بعنوان دستاورد مذاکرات و موافقت ایران به شورای امنیت و قبول آن و در نهایت صدور قطعنامه شماره ۲۲۳۱ عملا ماموریت ۵+۱ در مسئله هسته ای ایران پایان یافته است.

به همین دلیل در قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت اختیاراتی در رابطه با اجرای برجام به کشورهای عضو شورای امنیت که همان امضا کنندگان برجام هستند داده است. در دانه این اختیارات، اتفاق و اشتراک کشورهای ۵+۱ مطرح و شرط شده نه یک کشور؛ در کلامی ساده طرف تعهدات ایران همه کشورهای ۵+۱ هستند آنهم به اتفاق یعنی همگی باهم متفق عمل کنند نه به اکثریت.

محدوده اختیارات کشورهای ۵+۱ در برجام

نکته ای که خواستار تامل بیشتر توجه میشود دانه اختیارات کشورهای ۵+۱ و اتحادیه اروپاست که مانع است که آمریکا خودسرانه مسئله راستی آزمائی ۲۵ ساله و یاسایر تحریم های مدت دار را برنامه ریزی کند و باید این تحمیل به ملت ایران از طریق توافق و اشتراک همه کشورهای ۵+۱ و اتحادیه اروپا صورت گیرد. اولین نتیجه این دستاورد این است که آمریکا نمیتوانست و نمیتواند در تاریخ ۲۷ شهریور بلافاصله پس از ختم غائله کنگره آمریکا، آقای استیون مال رابعنوان هماهنگ کننده اصلی برجام معرفی کنند و این کار تحمیلی میبایست با موافقت ۵ کشور دیگر و اتحادیه اروپا انجام شود؛ و چنین موافقتی تا کنون اعلام نشده است.

راه فرج ضعیف

معلوم است که این یک راه فرج ورهانی احتمالی است که در طویل المدت میتوان با اقداماتی مانع اتفاق نظر سیاسی کشورهای روس و چین و انگلستان و اتحادیه اروپا با مقاصد آمریکا در برنامه تحمیلی راستی

آزمائی به ایران شد و این یک موقعیت استثنائی است که ناسیونالیست های ایرانی باید و میتوانند از آن بنفع مطلوبی استفاده کنند. این تنها موقعیت نیست، همانطور که عرض شد و قطعنامه شورای امنیت مستند قرارگرفت تمام اقدامات قطعنامه شورای امنیت که بخش مهمی از برجام را تشکیل میدهد باید به اتفاق کشورهای ۵+۱ باشد نه آمریکا بتنهایی.

ازباب نمونه هنگامیکه آقای کری استیون مال را بسمت هماهنگ کننده اصلی برجام معرفی کرد و آن اختیارات و امکانات وسیع ازسیاسی و نظامی و مالی و اطلاعاتی رادر اختیار او گذاشت ایران میبایست فوراً اعتراض میکرد که آمریکا بتنهایی حق چنین کاری را ندارد ولی متأسفانه بجای اعتراض، وزارت خارجه جمهوری اسلامی هیئتی از جمله رئیس مجلس را بعنوان گروه ایرانی هماهنگ کننده با اجرای برجام اعلام نمود یعنی بطور ضمنی دخالت ناموجه آمریکا در انتخاب هماهنگ کننده اصلی برجام را قبول کرد.

حاشیه = هم اکنون که مصادف با ۱۴ آبان ساعت ۱۰ صبح و تحریر آماده ارسال میباشد، خبرگزاریها خبر دادند که آقای علی اکبر صالحی که برای کنفرانسی به ژاپن رفته پس از دیدار با نخست وزیر ژاپن گفته است:

> ایران تا ارائه سند رسمی از ۶ قدرت جهانی درباره راکتور اراک اقدامی برای تغییر آن انجام

نخواهد داد < گرچه خبرهای داخلی ایران خلاف اظهارات صالحی را نشان میدهد ولی **توافق ۶ قدرت**

جهانی برای اجرای تمام موارد برجام شرط اساسی است (پایان حاشیه)

همکاری سیاسی با آمریکا

تصور نشود که وزارت خارجه جمهوری اسلامی و یا عراقچی و یا دیگر دست اندرکاران وقت نمیدانند و یا نمیدانستند که اجرای برجام که همان اجرای قطعنامه ۲۲۳۱ است باید متفقا بوسیله تمام کشورهای ۵+۱ اجرا شود نه آمریکا به تنهایی. این یک امر روشنی است که از بیشتر مواد قطعنامه ۲۲۳۱ کاملاً خوانده میشود ولی قاطعانه عقیده دارم که مسئولین و دست اندرکاران معامله هسته ای ایران خواستار آنند که طرف ایران فقط آمریکا باشد نه اتفاق کشورهای ۵+۱ زیرا ساخت و پاخت و همکاری های سیاسی پشت پرده با آمریکا است؛^۲ دلیل این مهم شهادت و اظهارات وزیر خارجه روسیه است که در ذیل ملاحظه میکنید.

اظهارات وزیر خارجه روسیه

۲ - در صورتیکه اگر سیاست بازی و سیاست بازان ماهر در صحنه باشند میتوان با انداختن اختلاف نظر بین چند کشور موضوع را بکلی یا از بین برد یا به گره های سیاسی دیگر بپوند داد و نتیجه گیری مناسبی بدست آورد. ح-ک

حاشیه قابل توجه

همه ما ناظریم که روسیه و چین با آنکه بطرفداری از ایران شهره هستند و در بیشتر فعالیت های سیاسی در مقابل آمریکا قرار دارند، در مسئله هسته ای ایران هیچ خودی نشان ندادند و در واقع ریش و قیچی مذاکرات را به آمریکا واگذار کردند.

در این زمینه اظهارات وزیر خارجه روسیه کلید معماست او گفته است:

ما و چین میخواستیم که تحریم های تسلیحاتی جزء اولین محدودیت هائی باشد که برداشته میشود

(۱) اما در نهایت همکاران ایرانی ما که طبیعتا در این مورد تصمیم گیرنده اصلی بودند موافقت کردند

که در این مورد معامله کنند (۲) چون غرب ابتدا مصر بود که تحریم های تسلیحاتی برای ۸ یا حتی

۱۰ سال حفظ شود اما در نهایت بین ایرانی و غربی ها مصالحه ای بدست آمد که طبیعتا ما و چین با

توجه به اینکه ایران با آن موافق بوده از آن حمایت کردیم (۳) که برای ۵ سال ادامه پیدا کند

<.....>

(اخبار لحظه به لحظه مذاکرات وین ۲۳/۴/۹۴)

(۱) سند مزبور نشان میدهد که روسیه و چین خواستار حذف تحریم های تسلیحاتی ایران در برجام بوده اند ولی نمایندگان ایران ترجیح داده که با آمریکا کنار بیایند و زیر بار تحریم تسلیحات نظامی ایران بروند و این دقیقا یک تودهنی به روسیه و چین بوده و به این معناست که ایران حمایت چین و روسیه را خواستار نیست و خودش میدانند و آمریکا.

(۲) این سند تاکید مکرر تحریرات را مبنی بر اینکه توافق ژنو و پی آمد های آن از هر لحاظ امری بوده که قبلا بین آمریکا و شیخ حسن و ظریف و عراقچی موافقت و معامله شده است را تقویت میکند.

(۳) سند بالا نشان میدهد که موافقت روسیه و چین با تحریم های تسلیحاتی ایران بمدت ۵ سال تبعیت از خواست ایران بوده نه خواست خود آن کشورها و در ضرب المثل خودمان روسیه که نمیتوانست کاسه داغتر از شش بشود.

بی میلی جمهوری اسلامی از اینکه چین و روسیه در تصمیمات مذاکرات دخیل و صاحب تصمیم باشند، در اجرای قطعنامه ۲۲۳۱ و نیز اجرای برجام و خاصه بند راستی آزمائی ۲۵ ساله ناظر و عامل موجود محسوب میشود. (پایان حاشیه)

ادامه بحث نسبت به بقیه ادعا نامه شورای نگهبان در تحریر آتی